

MUTATÓ

KIE

Kiadja a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület
IV. évfolyam 3. szám – 2012.

Van-e élet az adás után¹?

Kaptam egy e-mailt, egy üzenetet. Részletes kormányzati terv szerepel benne, miszerint 2012. december 21-től 2013. február 7-ig a Föld egy „galaktikus null síkba” kerül (nem tudom miért kell ide idézőjelet tenni). Ekkor nem lesz sem elektromosság, sem mesterséges fény, tehát sötét lesz (gondolom csak este). Ez óriási káoszt okoz majd az egész világon. A levélben kormányzatiszintű cselekvési akcióterv bontakozik ki: kinek mi lesz a szerepe ebben a helyzetben, mit tanácsos tenni, illetve nem. Jövő év február 7. napjától, miután kikerülünk ebből a „null síkból”, minden ember spirituálissá lesz, az egész emberiség meg fog változni: más értékrendünk lesz, erkölcsiség, becsület és tisztelet lesz jellemző minden emberi kapcsolatra. Van, aki komolyan vesz egy ilyen üzenetet, van aki csak legyint rá. A világvégével kapcsolatban megszámulhatatlan művészeti alkotás született, ha csak a magyar kortárs popzenei kínálatot nézzük, abban is nagyon sok olyan dalt találunk, melynek témája az emberiség

földi életének befejeződésének kérdései (pl: Kispál és a Borz: Mialatt az ég). Sok olyan festményt is láthattunk már, melyen a János evangéliumában leírt apokaliptikus események megtörténtét tárja elénk a művész. Milyen lesz, hogyan és mikor jön el? Egyszerre banális és szívbemarkolóan valóságos a kérdés.

Én szerintem két dologra érdemes figyelemmel lenni ebben a téma körben. Az egyik lényeges elem a kiszámíthatatlanság. Tolvajként jön el a vég - olvashatjuk a Lukács evangéliumában

¹ Dr. Debreczeni Zoltán szövege, zene: Randy Marsh Fusion Project

a 12. fejezet 39. versében. A tolvajt a szükség viszi egy ismeretlen ember házába. Hiányt szenved: éhezik vagy csak így akarja megélhetését biztosítani. Mindenesetre elemi érdeke, hogy ne vegye észre a ház gazdája, amikor az értékek után kutat a sötét lakásban. Mindent meg kell tегyen az igazságszolgáltatás potenciális alanya, hogy a legváratlanabb pillanatban érkezzen és el tudja végezni tervezett feladatát.

Találkoztunk már különböző dátumokkal. Ítélet Napja! Legutóbb talán a 2011. május 21. volt az. Egyesek kiszámolják, valahogy tudják. Aztán eltelik az időpont és újra kalkulálnak. Egy kicsit olyan ez, mintha az Úr egyeseknek elárulná: - „na jó, nektek, de csak nek-

tek elmondom, mikor húzom le a rolót, de aztán ne csacsogjátok el!” Ennyire talán nem korrupt a világ, az Úr biztosan nem. Azzal senkinek nem tenne jót az Úr, ha elmondaná a világ végének dátumát. Nem élnénk vele jól. Szerintem.

A másik, hogy mi vár ránk az élet végén. Isten egy igazán megfontolandó cserét ajánl. A sok földi mulandóságért cserébe egy boldog, örök életet. Ez mindenki számára áll. Ez az ajánlat neked is, nekem is szól. Úgy tudom Nála nincsenek kategóriák származás, nem, bőrszín alapján. Ő nem kategorizál, nem legyint ránk és nem mond le rólunk. Mi az ő gyermekei vagyunk.

ska

2012. dec. 17 – 23.					
	Nap	Hét	Hónap	4 nap	Napló
h	12.18. k	12.19. sze	12.20. cs	12.21. p	12.22. szo
				VILÁGVÉGE	
		11:00 – 12:00 cicaodrász			11:00 – 12:00 kozmetikus
		14:00 – 16:00 ebéd Tyutyuval	14:00 – 15:00 pappal beszélni		
	15:30 – 17:30 konditerem				
			18:00 – 21:00 vacsora Bruncival		

Köszönjük szépen azoknak, akik felajánlották nekünk az adó 1%-át!

Mind a Keresztyén Ifjúsági Egyesületek Nemzeti Szövetsége, mind a Békéscsabai KIE nevében!

Vég-e?

Az anyag nem vész el. Csak a fél pár zoknim, de az más kategória.

No de komolyan, egy ilyen változó világban van-e vég?

Van, akinek van, aki befejezi. A vasalást, a dolgozatot, a maratont lefutását... Vagy az életet is, akár. De mindig kezdünk is utána valamit. Mindig van valami a vasalás, a dolgozat, futás után. Akár az előzőeken alapuló, mintegy folytatás (vasalás után elpakolás), akár valami azzal összefüggő (maraton után interjú adás), avagy egészen más (dolgozat után hajvágás).

Egy világvége tagadhatatlanul kellemetlen. A régi Világ azonban ma már „csak” a Föld, a vég is „csak” a humanoid életforma elkészítése. Merthogy a csótányok jól bírják a világvégeket. Nem úgy, mint a dinoszauruszok. Bár nekünk ez majdnem mindegy.

Mindenki átélt már kríziseket, összeomlásokat. És volt utána. Olykor keservesen, de volt. Van. Regenerálódunk. A világ is. Dínók nélkül is van világ. Más módon, dínótlan. De van.

Vízözön után is van. Tragédia után is

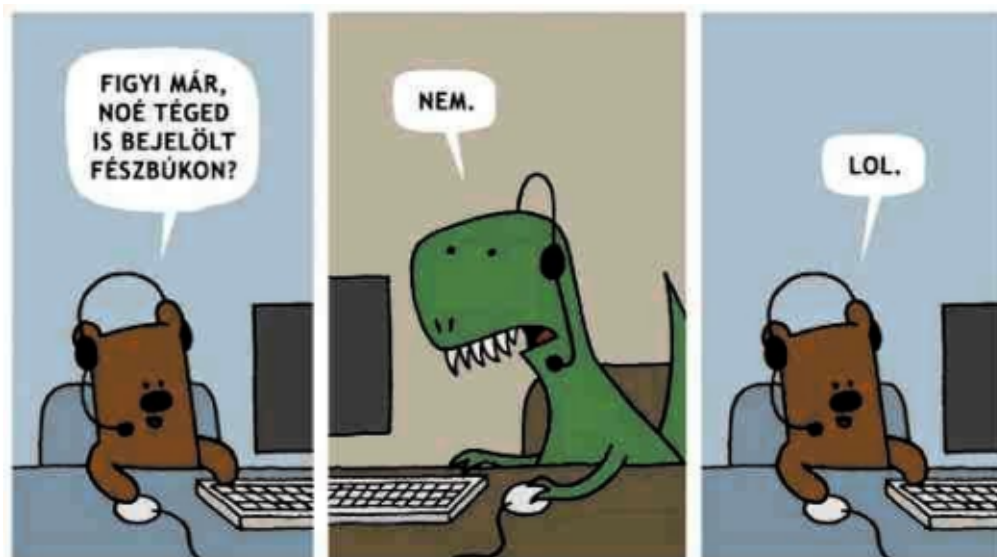

van. A halál után is van. Biztosan más módon.

Talán nem a világot kell féltünk, az ő vége az ő dolga. Úgysem tudunk beleszólni. Mi csak csináljuk, amit kell, ha befejezzük (vagy kényszerűen abbahagyjuk) jön majd a következő teendő.

Mert a dolgunk sem vész el. Vélhetőleg átalakul.

mis

többek között: <http://villanas.posterous.com>

Legyek. A repülőn. Hamlet.

A jehova a szomszédban már megint megtalált, itt az ütőkártyája, a világvége. Ettől biztosan már én is rettegek. Mutatja a romba dőlt mai házakat, égő embereket, jajgató gyermekeket, üvöltő ökröket és egy panaszosan nyávogó kiscicát (?) – és ahogy a tanúk békével arcukon a pálmafás, fehér templom felé indulnak. Mosolygok, és magamban sok sikert kívánok neki. Halkan elismétlem (már vagy huszadszor), hogy én is Istenben hiszek, csak a másik oldalában, tudod. És én is gondolkozom a világvégéről, Istenemmel és az emberekkel, akik körülvesznek.

Tényleg gondolkozom?

Őszintén szólva, ha meghallom a szót, „világvége”, kéjes nyugalom száll meg.

Olyan, mint az első repülőúton. Amikor hirtelen és érthetetlen módon elhagytuk a földet és egy nagy vasdarabban süvítettünk Berlin felé. Soha nem éreztem még ennyire nyugodtnak magam. Azon kezdtem el gondolkozni, miért is félnek az emberek a repüléstől? Hiszen a szituáció annyira abszurd, hogy ott tényleg nem félni, hanem azt élvezni kell: az egyszeri ember száguldva repül, bármikor bármi történhet vele és erre ő semmilyen hatással nem lehet. (Vagy lehet, hogy lehet, ezért nevezem „kéjesnek” a nyugalmat.)

Talán a tehetetlenségtől tartanak az emberek. Mert nekünk mindig csinálni, megoldani, megérteni, megélni kell dolgokat. Mi lenne, ha elengednénk magunkat? Ahogy egyszer hallottam: Isten tenyerénél mélyebbre nem eshetünk...

Ha valaki most azt mondaná itt nekem, „én vagyok a Világvége, most mindennek vége”, azt hiszem, ugyanolyan nyugodt lennék, mint a repülőn. Hiszen a szituáció abszurd: itt áll előttem a Világvége, azt mondja most mindennek vége és én erre semmilyen hatással nem lehetek. (Vagy lehet, hogy lehetnék, ezért kéjesnek érzem a nyugalmat.)

Legyek, vagy ne legyek? Ha lenni akarok, félni kezdek. Mert el akarok érni valamit és az nem biztos, hogy sikerülni fog. De lehet, hogy sikerülni fog.

Ha nem akarok lenni, megnyugszom.

A döntés az enyém: legyek, vagy ne legyek? That is the question.

Jó, elolvasom Hamletet.

Megtettem. Olvasd csak át a monológot, ha érdekel. Hamlet hosszan gondolkozik, folyamatosan kérdez. De ott a pont a monológ végén. Erre nem is emlékeztem. Csak a gondolkodásra, a kínlódásra, pedig Hamlet ott a végén valamit megfejt, amit ide is idézhetünk akár: az öntudat belőlünk mind gyávát csinál, s az elszántság természetes színét a gondolat halványra betegíti. Ily kétkezés által sok nagyszerű, fontos merény kifordult medriből s elveszti „tett” nevét.

Őszintén szólva: a szívem a nyugalom felé húz – nem akarok szívrohamot kapni. Annyit kaptam már. Nem jó. Hadd legyen nyugi.

Az ember bennem, pedig lenni akar – bármit megtenni, az utolsó lehelletig harcolni, menni, csinálni, hátha, hátha jobb lesz! Hátha sikerül! Jöhet még egy szívroham! Ugyan már! Sikerülni fog!

(Érzem Isten nyugalmát, míg ezeken gondolkozom.)

Igen, ha lezuhanna a repülő, én valószínűleg egy mosolygós, imára kulcsolt kezű hulla lennék, aki beleégett az ülésébe. De talán lennének körülöttem olyan „drágán add at életed” típusú emberek, akik valahogy kirágnák magukat a zuhanó repülőből és mondjuk a földet érést is túlélnek, köpnének a füstmérgezésre és magukkal együtt a másokat is megmentenének széthajigálva a forró roncsokat.

(Jó nekik, megmenekültek. – Jó nekik? Megmenekültek? Mitől?)

Hamlet fogja a koponyámat és gondolkozik. „Hol az Úr a gondolataidban?”

Önkéntelenül a Jelenések könyve jut eszembe, amiről egy barátom azt mondta (idézve teológia tanárát): „ha a világvége a Jelenések könyvében van megírva, én az egészről semmit nem fogok érteni”. Én sem. Nem tartok itt, hogy a Jelenések könyvét akár kicsit is értelmezni tudjam. Örülök annak, hogy legalább Isten közelségét értelmezhetem és ettől a Jelenések könyve nekem most olyan messze van...

Hol az Úr a gondolataimban? Én most így hallok Őt: a világvége (vagy nevezd, aminek akarod) több lesz, mint égő otthonok, romba dőlt életek, békés arcú palmafához rohanó emberek hada. Borzalmasabb lesz, mint egy repülőgép szerencsétlenség. Félelmetesebb lesz, mint

bármilyen katasztrófa, vagy azoknak túlélése. Nem egyvalamit fog elveszteni az ember, hanem mindent. És a végén, ha minden szerettedet, szerelmedet, álmodat, vágyadat, erődet elvesztetted és még motyogni tudod, hogy Te Istenre hagyatkozol, úgy fogod érezni, nincs Istened. Megszűnt. Őt is elvesztetted. És lehet emberi ésszel felfoghatatlan hosszú időt kell úgy leélned, hogy minden reményed, hited elveszett. És nem tudsz meghalni és azt érzed, a halál sem megoldás. Az lesz A Világvége.

DE! De... de. De:

a világ végén (ahogy kisfiam mondaná a „legeslegesvégén”), az érzélem és értelem nélküli állapot csúcsán is ott lesz Isten. (Mit ott lesz! Ott VAN!)

És ott és akkor elé állhatsz és elmondhatod, ki

vagy: az imára kulcsolt ke-

zű, mosolygós hulla, vagy az a másik, aki nem kímélve magát ment meg másokat. És saját magát is végsősoron.

(Én nem szeretnék akkor és ott mosolygós hulla lenni. Hamlet most ezt olvassa ki a koponyámból.)

De a csodálatos tudod mi? Az abszurd, amitől én személy szerint nem félek, hanem élvezem, minden egyes porcikámon keresztül (én ilyenkor zengem telitorokból a halleluját): Hogy Isten szeretete olyan határtalan, hogy a mosolygó hullákat és a Bruce Williseket is várja. Köztük Téged is. Csak tudd, hogy oda tartasz. Hozzá, bele a tenyere közepébe, a világ végére.

Zsófi

Felhasználva:
Free digital photos "net"
"Nútdanai Apikhombonwaroot" "zole4"

Szívás

A bogár az bogár. A virág meg virág. Jól elvannak együtt.

A bogár porozgat, sétálgat, csiklandozza a szirmokat, így a szórakoztatja a virágot. Cserébe nektárt kap, mert ez ilyen nektáros virág. A bogár meg szereti a nektárt, mert ő meg ilyen.

Aktuálisan szerda van, amit persze nem tud a bogár, hiszen nem érdeklik ilyesmik. Valami furcsára ébred (mert aludni azt szeret) és furcsálkodva néz körül. De hát a virág nagy, ő meg kicsi, nem lát semmi különöset. Mégis mintha valami megváltozott volna, talán a fények, az illatok. Valami mozgás is volt, valami erős, mégis más mint a szokásos szélfúvás. Elégedett is magával, lám milyen ügyesen tud álmában is kapaszkodni.

Ezen mélázva szívogat egy kis nektárt. Igen, az íze is más kicsit. Édesebb de fanyarabb is. Mint ahogy az illat is. Lehet, hogy végre észrevette őt a virág és neki akar kedveskedni? A gondolatra romantikus hangulata kerekedeik, hi-

szen régóta fel akarja már hívni magára a virág figyelmét. Még elégedettebb magával, elkezd elképzelni közelebbi és távolabbi közös életüket. Mivel egyszerű bogár, egyszerű gondolatok ezek, de azért jó ideig eltartanak.

Más dolga nem lévén ezzel mulatja az időt, olykor szürcsölve szívva a nektárból. Ami egyre jobban ízlik neki.

Nem tudhatja, hogy a virág immár egy vázában áll, és nem fogják a vizét cserélni. Ez a nektár a virág utolsó könnye.

mis

Életképek az októberi Krumpli programról

Krumpli: ősz, nevetés, Balaton, Challenge day, kosárlabda, verseny, keddők, reggeli torna, tábortűz, áhítatok, mécses, Szent Mihály kápolna, kérekpározás, Nyomkereső, Tappancs, Kézművesség, bringa, Biblia-foci, EF, Kortársképzés, KIE Kávéház, Rubik kocka, mesék, sárkányok, ének, napfény, lendület, fáradság: Van dobásod!
Egy hétvége együtt a Sóvárban.

marcsi

Ilyen az élet...

Ilyen nehéz, ha az ember életében véget ér valami, és újra kell kezdeni. Nehéz, de erőt kell meríteni, mert az élet már csak olyan, hogy megy tovább a maga ritmusában. Nehéz, amikor annyi feladat lenne, amit meg kéne oldani, és csak ott tornyosulnak előttünk.

És ilyen könnyű, amikor olyan emberek állnak mellettünk, akik átvállalnak egy-egy nehezebb súlyt... No így érkezett el lassan egy rendhagyó klub, amikor Kiskőrösről érkezett egy fiatal együttes hozzánk, hogy énekeljenek, mutassanak magukból, a zenéjükből valamit. Ebből az estéből pedig több olyan

momentumot vihettek el azok, akik ott voltak. Persze csak akkor, ha jól figyeltek!

Ilyen az élet... visszaidézi a múltat. Gimnazistaként,

hetente több alkalommal irány a próba, hogy emlékezeteset alkossunk és együtt legyünk a zenében. Ez azonban elmúlt már, de amikor tehetséges ifjakat látunk viszont a színpadon, akkor egy kicsit magunkat is látjuk, egy kis darabot magunkból.

Ilyen az élet... ismétli önmagát. Szombat este, klubhangulat, klasszikusként megmaradó labdamentekért állunk a pinyóasztal mellé. És amikor egy rég nem látott baráttal játszatsz újra? Nincs annál jobb. Összhangban működünk minden ütés jól jön, minden mozdulat a helyén és ha kell, akkor persze a háló is segít egy hangyányit.

Ilyen az élet... jó forgatókönyvíró. Mert ugyan el is feledjük miért jöttünk, mert már nagyon megy a játék, akkor jön egy dal, amit elvihetünk magunkkal, amit aztán napokig dúdolhatunk, és az utcán sétálva elmosolyodha-

tunk anélkül, hogy bárki tudná, miért tesszük. Pintér Béla nagyszerű dalát idézhetjük újra és újra: „... mert oda kell menni, megölelni, és elengedni

minden tartozást.”

Ilyen az élet... egy nagy társasjáték. Mindig fordulhat a kocka, hol jobbra, hol rosszabbra. Van, amikor menni kell, mert nincs mire, és nincs kire várni. De akad olyan időszak, amikor szilárdan ki kell tartani, nem szabad mozdulni, mert bármikor kedvezően alakulhatnak a dolgaink. Ránk szakadhat a szerencse, amikor nem is várjuk, és csak meglepetten folytathatjuk utunkat. Hullámhegyek és hullámvölgyek után érhetünk célba, és vonhatunk mérleget, mit is értünk el.

Ilyen az élet...

davide

Sziasztok, kedves olvasók! Egy örömteli meghívást kaptunk a nyár folyamán, és mi még nagyobb örömmel jöttünk. A zenét régóta szeretjük, de együtt csak itt zenéltünk először igazán. Ábel gitáron, Gyuri hegedűn, és jómagam zongorán játszottam. Nekünk óriási élmény volt, hogy azt játszhattuk amit legjobban szeretünk, és ez még mást is érdekelt. Szerény 14 fős hallgatóságunknak mi nagyon örültünk, és a lelkeségünk teljében adtuk elő mindent. Két úti- és lelki-társunk is érkezett velünk Bori, és Anna, akikkel nagyokat szórakoztunk a hétvégén. A koncertünk után is megtapasztaltuk a KIE vendégszeretetét, jó hangulatban ettünk-ittunk, és utána éjfélig társasoztunk. A That's life című játékot próbáljátok ki ti is nekünk bevált. Miután a többiek hazamentek, mi öten körbe jártuk az éjszakai Békéscsabát, és a szállásunkon szabadságunk hevében párnacsatáztunk egy jót. Örülünk, hogy itt lehettünk, máskor is szívesen találkozunk veletek. Isten áldjon benneteket!

Zsombi

Az imahét zárásaként ismét a Sóvárban tölthettünk egy hétvégét: áhítatok-előadások, imádság, beszélgetések, játék, kirándulás várta az érkezőket.

Impresszum:

Kiadja: a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület

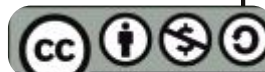
Főszerkesztő: Szikora István

Felelős szerkesztő: Szikora Mihály

További munkatársak: Ádám Zsombor, Kapi-Szabó Zsófia, Kovács Dávid, Marton Tamás, Szikora Mihályné,

Honlap: www.kie.hu/bekescsaba/mutato

Címünk: 5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 11.

Kötve hiszem

A nyomkeresősök igazán lekötöttek. Teszünk róla, hiszen ebben a félévben erről szól a Nyomkereső. Már a szeptemberi nyitóbulin is sok köteles feladat volt, és azóta is alapvetően ilyenek fordulnak elő. Noha nagyjából játékok ezek, kis tanulsággal, de talán lehet bennük valami mélységet is találni, ha keressük.

Érdekes nekem, hogy a **Kötés és Kötődés** mekkora téma, mennyi feladatot tudunk ezzel kapcsolatban kitalálni vagy megtalálni. Mennyire mindennapi és meghatározó, mi mindent lehet tanulni magunkról, a világról és talán Istentől is.

A kötéseink megtartanak, korlátoznak, akadályoznak vagy vezetnek... Rendet teremtenek, de olykor a jó rend ellen is hatnak. Hiszen kötődhetünk jó és rossz dolgokhoz egyaránt – és persze nem ilyen egyszerű a képlet, sokkal árnyaltabb a valóságban. Ami itt és most nekem jó lehet másnak ott és akkor rossz. Ez már nem a kötődésről, hanem annak alanyáról és tárgyáról szól, úgyhogy ne is tárgyaljuk ezt itten.

Meg hát a kötődéseink lehetnek erősek – gyengék, merevek – rugalmasak, egyoldalúak – kölcsönösek, ideiglenesek

– tartósak, barátságosak – agresszívak, szépek – csúnyák és még sok ellentét, vagy akár kiegészítő tulajdonsággal rendelkezhetnek. Meghatározzák kapcsolatainkat, lehetőségeinket, kívánságainkat, álmainkat...

A kötődéseinknek nem csak a tárgya, a mikéntjének a hogyanja is jellemző ránk. Nagyobb léptékben a kor kötődései jellemzőek a korra, egy csoport kötődései jellemzőek

a csoportra. Hú, ebbe is bele lehetne menni és sok okosságot kihozni belőle.

Még nem tudni mi lesz az egész tanulsága, de talán valami, hogy a kötésünk és kötődésünk a mienk. És ez nem baj, akár még ajándék is lehet.

mis

Végzetes gól

Kéthetente láthatjuk a futballvilág legjobbjait a legnagyobb sorozatban, a Bajnokok Ligájában. A legutóbbi játéknapon is számos nagy csatát, kiváló megmozdulást láthattunk, de a legtöbben egyetlen képsorra emlékeznek majd. A helyszín Koppenhága, ahol Dánia legjobbjai, a nyelvtörőnek is beillő, Nordsjaelland, valamint az ukrán millióból felépített donecki Sahtar csapott össze. Az esélyesebb egyértelműen a vendégként pályáralépő együttes volt, ám a 24. percben a lelkes északiak szereztek meg a vezetést. A gól után egy perccel a középpályán harcoltak a játékosok, amikor egy kellemetlen ütközés után a földön maradt egy hazai labdarúgó. A játékvezető sporttárs megállította a játékot, és miután a szenvedő fél jelezte, hogy minden rendben, folytatódhatott a mérkőzés. Méghozzá játékvezetői labdával, amely során az ukránok játékosa sportszerűen visszarúgja a labdát, hogy a rivális indítson támadást, mivel a szabálytalanság előtt dán lábakon vándorolt a labda. A donecki brazil, Willian készségesen az ellenfél kapuja felé emelte a labdát, amelyre a védők nem mozdultak, hagyták kapusuknak. A Sahtar másik brazil támadója, egy bizonyos Luiz Adriano azonban mit sem törődött a Fair Playjellel, szívrebbenés nélkül elvitte a labdát a hálóőr mellett és az üres kapuba helyezte...

Megdöbbszentelt mindenkit. A hazaiak nem tudták mire vélni a szituációt, a játékosok reklamáltak, a hűvös északi szurkolók pedig nem fogadták kegyeikbe a sportszerűtlen csatárt. A gólt játékvezetőnek nem volt mit tennie,

megadta a gólt, ezzel 1-1-et mutatott az eredményjelző, a meccs végén pedig 5-2-es ukrán győzelmet, hozzátéve "antihősünk" két újabb találatot jegyzett.

Milliók nézik ezeket a találkozókat, milliók példaképei a játékosok. Egy mozdulat, és ennek rögtön vége lett. A fiatal brazil csak annyit mondott: nem látta a sérülést, csak a labdára koncentrált és a gólszerzésre. Kérdezem én: a játékostársára nem tudott odafigyelni? Ennyit ér az eredmény, a győzelem, valamint az azért járó pénz és siker? Ennyit számít a becsület, a játék tisztellete?

A mérkőzés után az ukránok edzője természetesen elnézést kért az ellenféltől és a szurkolóktól, ez volt a minimum, amit megtehetett, de meg nem történtté tenni a szituációt ő sem tudta. Egy gól, amelynek talán még Doneckben sem örültek. Egy gól, amely megváltoztatta egy-egy leendő nagy játékos hozzáállását. Egy gól, amely egy brazil játékos karrierjét is meghatározhatja, sajnos nem jó irányban. Egy végzetes gól a koppenhágai éjszakában, amely csalódottá tette a játék nagy szerelmeseit...

davide

Brüsszel

Első ízben került megrendezésre az Európai KIE nemzeti titkárainak a fóruma 2012. október 6-8, Brüsszelben. Korábban az éves közgyűléstől eltérő időpontban rendeztek ilyen találkozót. Kizárólag csak a titkároknak még nem. Összesen 34-en jelentünk meg, összesen 28 országból.

Két napot tudtunk együtt dolgozni. Lényegében ennek a fórumnak a tovább folytatását beszéltük meg: milyen igények merülnek fel, hogyan tovább. Nagyon hasznos és nagyon konkrét tervek szövődtek. Komoly igény mutatkozik arra, hogy a titkárok rendszeresen találkozhassanak és segíthessék egymást európai szinten.

November 7-én nagyon izgalmas délutánunk volt, mert az Európai Unió több intézményét is meglátogattuk.

Bemutakozhattunk és nekünk is bemutatták az egyes intézmények felépítését és működését. Legvégül az Európai Parlament brüsszeli székházában voltunk (az egy hetes tanácskozásokat Strassbourgban tartják, néhány naposokat szokták Brüsszelbe szervezni). Itt több képviselővel is beszélhettünk és próbáltuk kipuhatólni, hogy érvényesülhetne jobban a KIE az EP-ben. Este meglátogattuk a brüsszeli KIE gyönyörű székházát, mely egy csodás templomból lett kialakítva. Jó volt olyan sok remek KIE munkatársat megismerni.

Össze számoltuk, összesen másfél millió fiatalt érünk el közvetlenül ezekben az országokban. Ez egy nagyon szép szám, de nem elég.

Szerinted sem?

ska

Koszorúval a Karácsony felé

Az utóbbi két évtizedben komoly kultúrája kezd kialakulni az adventi koszorú készítésének. Már szinte minden magazin praktikus ötleteket ad előre, sőt többször tudományos okfejtésekbe is bocsátkoznak a szín és formavilág tekintetében. Egyre több helyen járnak össze az adventi ünnepkör kezdete előtt és készítenek koszorút közösen.

Nem is gondolnánk, hogy e hagyomány

kialakulása csak a múlt századhoz köthető, amikor is 1838-ban egy protestáns lelkész, Johann Heinrich Wichern megalapította az első gyermekotthont Hamburgban, s naponta istentiszteletet tartott az ott élő kisgyermekeknek. A ház egyik termébe egy kocsikereket rakatott, és minden mise alkalmával egy-egy gyertyát tűzött rá. Más otthonok is átvették a jó szokást, s évről évre egyre

szébb csillárcoszorúk születtek.

1860-ban Berlin-Tegelben született meg a gondolat, hogy fonott fenyőkoszorúval helyettesítsék a kocsikereket, és a 24 gyertya helyett csak négyet tettek rá, amelyek a négy adventi vasárnapot jelképezték: így már elég kicsi lett a kör ahhoz, hogy a polgárok lakásában is helyet kapjon és széppé tegye az ünnepi várakozást.

Az első világháború után Németországban már minden családnál volt adventi koszorú, s szépen lassan a katolikus keresztényekhez is eljutott. Az 1950-es évek óta már Európa szinte általánossá vált egy-egy gyertyát meggyújtani a koszorún a karácsony előtti 4 vasárnapon. Eleinte hazánkban is csak templomokban és keresztény családokban készítettek koszorút, majd a rendszerváltás körül került be a szélesebb köztudatba, háztartásokba.

A történetből is következtethetünk arra, hogy a ma ismert gyertyaszíneket meghatározó szabályok, és üzenetek csak később „ragadtak” a koszorúra. Talán a legismertebb a három lila, egy rózsaszín színekombináció, de egyre gyakoribb ma már a négy piros gyertya elhelyezése. Üzenetben is van többféle, egészen a bűnbánattól, az arkangyalokon át az emberi-isteni értékek számbavételéig.

Ha az adventi koszorú eredeti kialakulását nézzük, akkor az árvaházban felnevelkedő gyerekeknek segített felkészülni az egyik legértékesebb ünnepünkre, amikor is egy kicsiny csecsemő nagyon mostoha körülmények között ugyan, de szerető szülők közé jön a világra. Akkor még naponta csendesedtek el, és gyújtottak meg egy egy gyertyát.

Az ember hátán végigborzong a hideg, mikor arra gondol, hogy a szegénység, nélkülözés közepette hogyan készülhetek arra csillogó szemekkel, hogy végre rájuk kerülhessen a sor és meggyújthassák esténként a gyertyákat.

Minden gyertya közelebb vitt a karácsony ünnepéhez, az ajándékhoz, ami akkor -a maiakhoz képest bizonyára egy egyszerű napi használati eszköz lehetett. Talán egy kopott cipő, egy játémaci, netán egy már levetett kabátka, de valami, amire nagyon vágytak és amit ajándékba kaptak!

De alapvetően a koszorú üzenete az, hogy közeledik a MEGVÁLTÓ születésének napja. Isten erre emlékeztet minket minden évben és szeretné, hogy minden gyertyagyújtással közelebb kerüljünk ahhoz, hogy az ünnepet méltón tudjuk fogadni. Egyben lehetőséget kíván adni évről-évre, hogy a szívünk megnyíljon a Karácsony igazi üzenete előtt:

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek” (Tit 2,11)

Marton Tamás

Ádvent a

„Múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság”

János első levele 2,8.

Szeretettel hívjuk és várjuk

december 2-án, vasárnap 15 órától

zenés ádventi ünnepségre a

Sóvárba.

-Balatongyörök, Petőfi utca 1.-

Zongorán és gordonkán játszik és kísér:

Váray Péter és Váray-Major Zsófia

Minden a már megszokottak szerint:

- Bigényes zenei műsor
- A falu ádventi koszorújának megáldása
- Leleki feltöltődés
- Ajátszóház, kézművesség
- A finomságok

A belépés ingyenes!

Sóvár - a Keresztyén Ifjúsági Egyesületek Nemzeti Szövetségének Gyermek és Ifjúsági, Képzési és Konferencia Központja

Karácsony

KIE

„Hirdetek nagy örömet!”

Kedves Barátaink!

Szeretettel várunk Benneteket
ünnepi együttlétünkre,
2012. december 22-én,
szombaton a KIE Házba!

Program:

14 órakor: **Nyomkeresés**

16 órakor: **Kézműveskedés**

18 órakor: **Áhítat**

ezt követően pedig vendéglátás

kakaóval és kaláccsal

Gyertek, ünnepeljeteek velünk!

Egymásra találás - **JAZZ KARÁCSONY**

**A Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület
meghívja Önt és kedves barátait
rendhagyó Karácsonyi Irodalmi Kávéházába.**

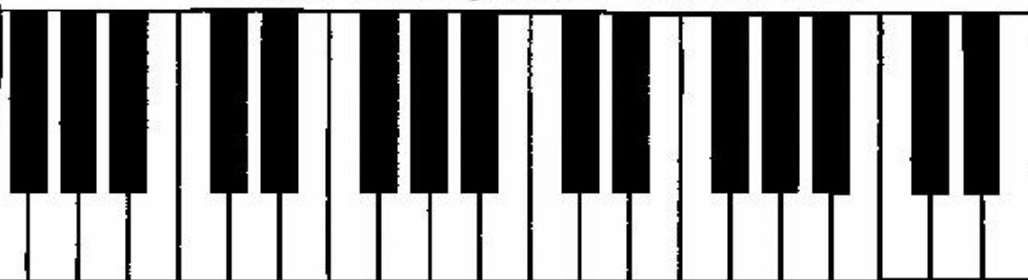
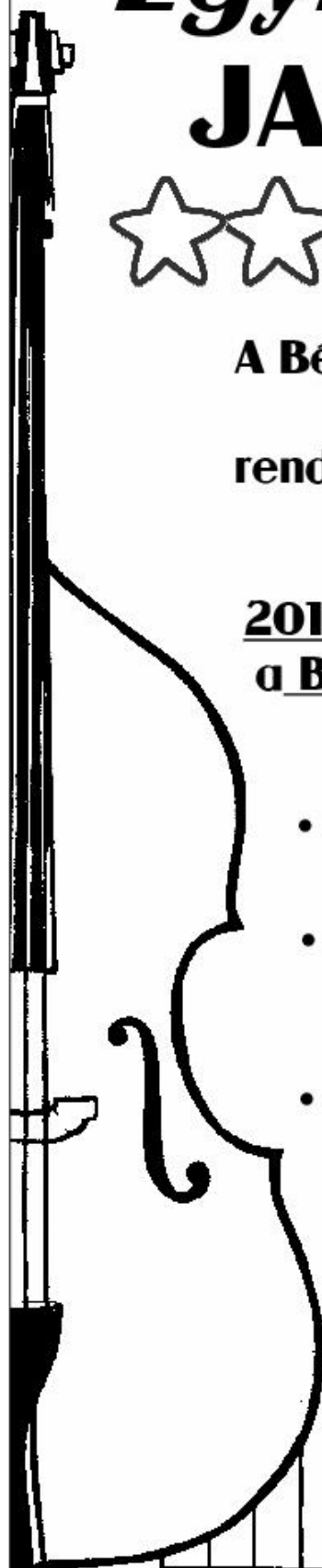
Kezdés:

**2012. december 8-án, szombaton 17 órakor,
a Békéscsabai Evangélikus Kistemplomban.**

Műsoron:

- **Szeverényi Barnabás karácsonyi verseket szaval**
 - **A Jazzelek trió karácsonyi jazz koncertje**
- **Bakay Péter igehirdetése „A csoda születése, a születés csodája” címmel**
- **Az Evangélikus Lelkeszi Hivatal előcsarnokában
Csobai Elena kiállítása**

**Ugyanitt teával, kávéval és házi süteményekkel
várjuk vendégeinket a szünetben.**

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!